

Allt eller inget

av Leif Jacobsen

Illustrationer Stefan Lindblad

Hegas

**Till minne av Ronnie Peterson
– den störste föraren av dem alla!**

1

Petter växlade ner Puchen i tvåan. Han såg snabbt i backspeglarna innan han skulle svänga över gatan. En sista blick bakåt över axeln. Bäst att vara på den säkra sidan.

Förra veckan hade han läst om en kille som blivit påkörd av en buss. För att han hade glömt att se sig om.

Petter var inte som Krille. Krille hade inga backspeglar på sin Baotian. Och han såg sällan bakåt när han svängde.

Jäkla galning, tänkte Petter. Men så log han. Han var glad att Krille var hans polare.

Petter styrde in Dakotan på Bangs gård. Gården liknade mer en skrot än något annat. Där fanns gamla bilar, moppar och cyklar överallt. Och en röd traktor. Men tröskan som Petter sett förra gången var borta.

Där var tomt på folk. Petter höll in ”dödaren” på moppen. Puchen stannade. Han såg varken Bang, Krille eller Lukas. Men porten till Bangs verkstad stod öppen. Och det var tänt där inne.

Petter tog av sig hjälmen och hängde den över backspegeln. Han drog handen genom det platta håret. Benan rättade genast till sig. Han blåste upp luggen lite. Sedan hoppade han av Puchen och drog upp den på stödet.

Borta vid porten tänkte han ropa hallå. Då hörde han en moppe starta.

Den lät väldigt mycket. Som om den inte hade något avgasrör. Ljudet kom från verkstans baksida. Där Bangs bana låg.

Hans trekkbana.

Petter gick mot ljudet. Just när han skulle runda hörnet på huset kom något farande förbi honom. Petter hajade till och tog ett steg bakåt.

Svisch!

Moppen som körde förbi var en cross. Fast ingen vanlig cross. En mycket liten sådan. Det var moppen som Bang byggt när han var tio år. Som han byggt av delar från olika mopeder.

På moppen satt en kropp som Petter mycket väl kände igen. Även om det satt en heltäckande hjälm på huvudet. I nacken stack blont hår ut.

Lukas!

Han körde mot en ramp av trä som stod mitt på banan. Det kändes som om han körde fort. Fast det gjorde han inte. Det var nog mest för att crossen lät så mycket.

Lukas nådde rampen och kröp ihop på moppen. När den körde över kanten ställde han sig upp. Som om han ville ge crossen en skjuts framåt.

Han gjorde en snygg landning och en bred sladd. Sedan fällde han upp visiret för att se var han landat.

– Äh, så där! skrek han över moppens oljud.

Då kom Krille runt hörnet. Han skrek tillbaka.

– Nej, det var kasst! Du måste ha mer fart!

Han tittade mot Petter och hälsade med en kort nick. Som om han inte hade tid.

– Min tur! ropade han till Lukas.

Lukas stängde av crossen och ledde bort den till Krille. Krille satte på sig hjälmen. Sedan gick han bakom verkstan med moppen.

Krille ledde den så långt bort från rampen han kunde. Han tänkte ta sats. Lång sats.

Han startade crossen och började gasa. Petter var nära att sätta sina händer för öronen. Men han gjorde det inte. Då hade han fått höra det av Lukas och Krille hur länge som helst.

Krille drog ner hjälmen lite. Sedan skrek han:

– Nån sista hälsning till Arlanda?

Han tryckte upp hjälmen igen och fällde ner visiret. Och släppte kopplingen med full gas.